

θεοτόκος, id est „deipara“ diceretur. Saepe etiam clamabat se non agnoscere Deum bimestrem aut trimestrem.⁶⁵ Contra vero Eutyches confusionem naturarum finxit. Ideo dixit diuinitatem mortuam esse. Sed defendit ecclesia contra Nestorium propositiones de Christo in concreto, ne solueretur unio hypostatica, quales sunt: „Iudei dominum gloriae crucifixunt“⁶⁶ „Deus sanguine suo redemit ecclesiam“⁶⁷ „Filius Dei natus est ex Maria virgine.“⁶⁸ Nam si idiomata alterutrius naturae non possent tribui personae, non erit una persona, sed erunt duo filii, λόγος et^h homo natus ex virgine. Nec conspicitur discrimin inter unionem hypostaticam et societatem seu auxilium nec agnosceretur, quae [C 3v:] sit differentia inter has propositiones: „Christo paciente Deus patitur“ et „Iohanne Baptista paciente Deus patitur.“ Denique certamen sequetur de re maxima, an una adoratione adorandus sit Filius et quomodo inuocandus sit Filius. Contra Eutychen vero ecclesia reiecit ac repudiauit propositiones in abstracto, quales sunt: „diuina natura dormit, vulneratur, moritur“, „humana natura est infinita, aeterna, creatrix.“ Hae enim, si reciperentur, non posset agnoscere duas esse naturas in Christo nato ex virgine.⁶⁹

XXXV.

Omnino ex naturarum communicatione ipsa quoque Idiomatum Communicatio aestimanda est. Nequaquam naturae sunt prorsus ἀκοινώνητοι, ut Nestoriani docebant,⁷⁰ sed quia natura utraque in unitatem personae concurrit, nec seorsim aut separatim singulae post ἔνωσιν factam subsistunt, ideo recte olim „communicari“ naturas dixerunt, quod posteriores concinniori vocabulo „uniri“ nominarunt. Eodem modo et idiomata utriusque naturae unius personae sunt, sed uni personae communicantur, quia etsi natura quaelibet suas proprietates retinet, ne fiat confusio, tamen non sunt illae ponendae seorsim aut separandae, ne soluatur personae unitas. Sic et actiones cuiuslibet naturae sunt propriae et peculiares et tamen non separatae. Semper autem has ipsas formas loquendi, in quibus alterutrius naturae propria personae tribuuntur, ecclesia exemplo vocis diuinae sic declarauit, ut particula distinctua κατὰ, „secundum“ vel „iuxta“ utendum esse docuerit.⁷¹ Ea ratione ostendit non

^h Nicht in C, D.

⁶⁵ Vgl. Nestorius, Nulla deterior; Aus Quaternio XV, in: Loofs, Nestoriania, 246,6–13.

⁶⁶ Vgl. I Kor 2,8.

⁶⁷ Vgl. Act 20,28.

⁶⁸ Vgl. Nicaeno-Konstantinopolitanum, in: BSLK 26,14f.

⁶⁹ Zu den Positionen des Nestorius und des Eutyches im christologischen Streit der Alten Kirche und zur Reaktion der Kirche auf ihren Konzilien vgl. Ritter, Dogma und Lehre, 245–260.

⁷⁰ Zur christologischen Position der Nestorianer in den Auseinandersetzungen der Alten Kirche vgl. Lionel R. Wickham, Art. Nestorius/Nestorianischer Streit, in: TRE 24 (1994), 276–286.

⁷¹ Vgl. Johannes Damascenus, Expositio fidei III, 4 (48), in: PG 94, 997 (PTS 12, 116,14–117,23).